

Igehirdetés. Elhangzott a Tatai Református Gyülekezetben 2021. szeptember 19-én.

Ezékiel próféta könyve 13. rész 13-14. verse: „Ezért így szól az én Uram, az Úr: Izzó haragom miatt kitör a szélvihar, haragom miatt záporosó ömlik, és jégesővel vetek neki véget izzó haragomban. Lerombolom a falat, amelyet habarccsal vakoltatok, és a földre döntöm, hogy még az alapja is kilátszik. Ledől, és vele együtt nektek is végetek lesz. Akkor majd megtudjátok, hogy én vagyok az Úr”.

Kedves Testvéreim!

Nagyon kemény szavak ezek. Mondhatom úgy is, hogy kőkemény szavak. Ezékiel prófétán keresztül ugyanis nem az az üzenet érkezik hozzánk, amivel simogatna, dédelgetne bennünket Isten, hanem olyan üzenet érkezik, amelyik figyelmeztet, és felhívja a figyelmet a legalapvetőbb problémára. Sőt! Arról is szól ez az üzenet, hogy Istennek haragja van, ráadásul izzó haragja van. Mi pedig sok esetben nem így képzeljük el az Istent. Azt mondjuk róla, hogy Ő a szeretet, és azt hisszük, hogy ehhez csak a békés és nyugodt hang tartozik hozzá.

Elmesélek most egy történetet, hogy pontosan megértsük, miről szól ez a prófécia. Egy alkalommal vendégségben volt nálunk egy család, és a gyerekek a szülőkkel együtt mentek a főút felé, hogy átkeljenek a túloldalra. Zebra nem volt az úton, így egyenesen kellett áthaladni a gyerekekkel. Ez a naszályi parókiánál történt, ahol két oldalon embermagasságú sövény volt, így csak akkor lehetett látni, hogy jön-e valami autó, hogyha megálltunk az út szélén és körülnéztünk. Természetesen az úton haladó autós sem látott semmit azokból az emberekből, akik a parókia irányából elindultak a főút felé. Már majdnem ott voltunk a járda szélénél, amikor az egyik gyerek kitépte a kezét az édesanyja kezéből és átfutott az úton. Mi már csak annyit hallottunk, hogy csikorognak a kerekek, mert éppen arra jött egy autó, és csak centiméterekkel a kisgyermek előtt tudott megállni. Az édesanya természetesen nem tudott kedves szavakkal és kedves hangon beszélni a gyermekével. Pedig nem kérdés, hogy szerette és szereti. Éppen azért szidta le, mert nem akarta, hogy ez bármikor máskor előforduljon, nem akarta elveszíteni a gyermekét.

Kedves Testvéreim! Amikor a Bibliában arról olvasunk, hogy Isten haragszik, hogy Istennek izzó haragja van, akkor erre kell gondolnunk. Ő szeret minket, és nem akarja elveszíteni egyetlen gyermekét sem. Szoktuk is mondani. Nem ránk haragszik, hanem értünk haragszik. Nem velünk van baja, hanem azzal a helyzettel, amibe belevittük az életünket. Éppen ezért a szeretet nemcsak simogat, hanem figyelmeztet is, ha valaki pedig nem látja a veszélyt, vagy nem tudja felmérni a veszélyt, és óriási lendülettel halad a szakadék felé, akkor csak a legkeményebb hanggal, a legerőteljesebb kifejezésekkel lehet megállítani.

Ezékiel prófétán keresztül Isten minket is meg akar állítani. Hát nem látjátok, hogy a halál felé haladtok? Hát nem veszitek észre, hogyha nem lesz semmilyen határ, nem lesz semmilyen mérce, akkor minden össze fog omolni? Amennyiben azt mondjuk, hogy mindent szabad, mindenki saját maga dönthet el mindent, hogy mikor milyen tartalmat néz meg az interneten, hogy mennyi időt tölt a telefonja, vagy más kütyűje társaságában, hogy figyel-e másokra, vagy sem, hogy milyen nemi identitással él, akkor semminek nem lesz tartása. A legerősebbnek látszó fal is össze fog omolni.

Ez a felolvasott prófécia ugyanis két nagyon fontos dologra figyelmeztet. Az egyik az, hogyha az alap nincsen rendben, akkor hiába építünk arra bármit is, mert össze fog dőlni. Ezékiel prófétán keresztül ugyanis azt mondja Isten, hogy ledönti azt a falat, amiről azt gondolták az emberek, hogy meg fogja védeni őket. A ledöntéshez pedig nem kell földrengés, nem kell hurrikán, vagy tornádó, csak egy egyszerű szélvihar, záporosó, meg jégeső. Természetesen tudom, hogy a jégeső milyen pusztításra képes, mert mi is átéltük ezt az elmúlt nyáron. Komoly károkat okozott, de falakat nem döntött össze. Csak akkor lehet képes rá, hogyha az a fal nincsen rendben. Hogyha nem figyeltek arra, hogy megfelelően építsék fel.

Nagyon sok esetben mi sem figyelünk arra, hogy az életünket megfelelően építsük fel. Nem figyelünk arra, hogy megfelelő kötőanyag legyen benne, hogy megfelelő építőanyagot használjunk hozzá. Azt mondjuk, hogy építkezzünk abból, amink van. Van egy ilyen kifejezés is, hogy építsük fel saját magunkat. Ez a gondolkodás önmagában a probléma.

Nagyjából 15 évvel ezelőtt egy lelkeszértekezleten beszélgettünk arról, hogy milyen formában érdemes a püspöki, vagy esperesi tisztségre valakit jelölni. Több szempont is elhangzott arról, hogy mennyire fontos az, hogy a közösség megértse, hogy Isten kit akar azokban a tisztségekben látni, és hogy felfedezzük, kinek mit ajándékozott a Mindenható. Majd a beszélgetés egy pontján az egyik lelkeszkolléga felállt, szót kért, és azt mondta, hogy nem lesz abból semmi, hogyha a jelölt nem építi fel saját magát. Már akkor is meglehetősen

Igehirdetés. Elhangzott a Tatai Református Gyülekezetben 2021. szeptember 19-én.

erősen megrázott ez a mondat, és egészen biztos, hogy életem végéig nem fogom elfelejteni. Építse fel saját magát.

Az életünkkel az alapvető probléma pontosan ez. Ha saját magamat akarom felépíteni, ha egy társadalom saját magát akarja létrehozni, akkor semmi más nem lesz az életünkben, csak amit felfedezünk. Akkor semmi mással nem tudunk gazdálkodni, csak azzal, ami minket körülvesz. Meglehetősen sovány ez az építőanyag.

A prófécia ezért figyelmeztet, hogy nem mindegy mivel építkezünk, és természetesen az sem mindegy, hogy mire építkezünk, de erről majd egy kicsit később fogok még beszélni. Gondoljuk végig azt a különbséget, hogy építkezhetem abból, amit Isten ad nekem, használhatom azt az erőt, ami a mennyből érkezik, ott lehet mindenben az a bölcsesség, amit fentről kapunk, mi pedig ezt eldobjuk, és azt mondjuk, hogy nem kell. Csináljuk úgy, ahogyan tudjuk. Abból, ami van.

Amikor Naszályon épült a gyülekezeti ház, és éppen a kémény elkészítésére került volna sor, akkor felhívott a műszaki vezetőnk, és azt mondta, hogy az egyik kéménygyártó cég adna 35% kedvezményt a kéményrendszerből, ha most megrendeljük. Megkérdeztem, hogy mennyibe kerül, majd azt mondtam, hogy nem biztos, hogy ezt ki tudjuk fizetni. A válaszra mind a mai napig emlékszem. Lehet Trabanttal is közlekedni, meg lehet Mercédesszel is. Ha az eredeti tervnek megfelelően kisméretű téglából falazzuk fel, és úgy vakoljuk be a belsejét, akkor az 10-15 éven belül komoly felújításra szorul. Így azonban sokkal inkább hosszú távú az, amit elkészítünk. A döntés a kéményrendszer lett, ami miatt mind a mai napig hálás vagyok Istennek, hogy azt nekünk előkészítette.

Isten a lelki dolgokban is előkészít nagyon sok mindent. Előkészítette nekünk a bűnbocsánatot. Előkészítette az ebből fakadó békességet és megnyugvást. Ott van nála az erő is, amit a feladatainkhoz, a szolgálatainkhoz odatesz. Azonban az a kérdés, hogy mi ezt át vesszük-e? Elfogadjuk-e? Építkezünk-e mindebből?

Amikor úrvacsorázunk, akkor ezt fejezzük ki. A saját magunk számára át vesszük Jézus Krisztus megváltását. Elfogadom, hogy Krisztus értem is meghalt. Elfogadom, hogy az én bűneimet is megbocsátotta. Elfogadom, hogy bár sokszor teszek, mondok és gondolok olyat, ami neki nem tetszik, mégis munkálkodhat bennem az Ő ereje. Kinyújtom a kezem a kenyérért és a borért, és ezzel kinyújtom a lelkem Krisztusért, a megbocsátásért, az örök életért.

A hiba azonban nem csak az lehet, Kedves Testvéreim, hogy nem jó építőanyagból építkezünk, hanem arra is figyelmeztet ez az igeszakasz, hogy elfedjük az életünkben azt, ami rossz, és nem megfelelő. Ne kezdjük el bevakolgatni azt, ami nincsen rendben. Ne mutassunk szépet, ha valójában mindenütt baj van.

A mai világban pedig rendkívül jól értünk ahhoz, hogy eltakarjuk azt, ami rossz. Keresztyén emberként el akarjuk takarni azt az alapvetőényt, hogy bűnösök vagyunk. El akarjuk takarni azt, hogy rengeteg hibánk van. Mit szólnak majd a többiek? Meg ez az eredendő bűn kérdés, ez nem modern. Ez nem fér bele a 21. századi gondolkodásba. Ezzel pedig azt mondom, hogy minden rendben van, hogy ez én életem remek anyagokból épült, és kifejezetten szép, gyönyörűen be van vakolva. Ezzel együtt pedig azt is kimondom, hogy nincsen szükségem a megváltásra, nincsen szükségem Jézus Krisztusra. Csak az olyan ember tudja elfogadni Krisztus kegyelmét, csak az olyan ember képes őszinte bűnbánattal, és őszinte hálával leborulni a keresztség elé, aki tudja, hogy az élete csak akkor gyógyul meg, az élete csak akkor épül fel rendesen, hogyha Krisztusra épül rá.

A megoldást Ezékiel próféta még nem tudta elmondani, ő még csak figyelmeztetni tudott a hibákra. Én azonban el tudom már mondani azt, amit az Újszövetségből ismerünk, hogy más alapot senki sem vethet a meglévőn kívül, aki a Jézus Krisztus. Aki pedig Őrá építi az életét, annak minden napja olyan lesz, mint az a ház, amelyet kősziklára alapoztak. És ömlött a zápor, jöttek a szelek, nekiütköztek annak a háznak, de az nem omlott össze, mert kősziklára volt alapozva. Legyen a mi életünk is ilyen!

Amen!